

BAUMANN·FERDINÁND·S. J.

A

PAPSÁG

SZOLGÁLATÁBAN

SZALÉZI·MŰVEK

Selkiélet kis könyvei

27. Szent Ágoston
**A legméltóságosabb
Oltáriszentség megigérése**

Ára 90 fillér.

- 28—30. P. Considine S. J.
Fel a szívekkel!

Egy—egy kötet ára 70 fillér.

31. P. Mateo
**Mire tanít minket Lizió
csillaga**

Ára 50 fillér

32. Beltrami A.
A bocsánatos bűn

Ára 90 fillér

33. Maccono—Trugly
A tökéletes bánat

Ára 80 fillér

**A PAPSÁG
SZOLGÁLATÁBAN**

*A LELKIÉLET KIS
KÖNYVEI*

38.

BAUMANN FERDINÁND S. J.

A PAPSÁG SZOLGÁLATÁBAN

**VILÁGIAK APOSTOLKODÁSA ;
FŐKÉNT A NŐI LELKEK SZÁMÁRA
ALKALMAS FELADAT**

**A FORDÍTÁS A 16-20 EZREDIK
KIADÁS UTÁN KÉSZÜLT**

**„Istennek szolgálni annyit jelent,
mint királynak lenni !“**

SZALÉZI MŰVEK

**Nihil obstat. Carolus Szitkey S. S. censor
dioecesanus. Imprimatur. No. 4658/1941. Vacii,
die 26-a Augusti 1941 † Stephanus Episcopus.**

**FORDITOTTA
EGRI KONGREGANISTA**

**Don Bosco Nyomda (Sarkadi A.) Rákospalota
7248**

Az apostolság lelke

XI. Pius pápa szüntelenül és fáradhatatlanul együttműködésre szólította a hívőket, férfiakat és nőket, öregeket és fiatalokat, Krisztus földi országának kiépítésében.

Jöjjön el a te országod! Ez ne csak imája legyen a keresztényeknek, hanem célja és tartalma is katolikus életüknek.

Mivel azonban ez az ország természetfölötti, azért a természetes eszközök nem elegendők a terjesztéséhez és ezért minden emberi fáradság terméketlen és eredménytelen marad, ha nem lesz meg az állandó összekötteté-

se a kegyelmek forrásával. Ez az Istenre irányuló imában és önmegszentelésben történik, ami nem egyéb mint Istennek ajánlott önátadásunk, szeretetben és áldozatban.

Ennek megfelelően a világi apostolok első és legfőbb feladata a Világegyházban az, hogy résztvegyenek a papok apostoli munkájában, ezt a művet támogassák imával, áldozattal és önmaguk átadásával és ezzel áldást vonzzanak le emberi fáradozásukra. Nem véletlen, hogy ma a papságért végzett ima és áldozat a katolikus gondolat középpontjában áll, amit XI. Pius kifejezetten hangsúlyozott: „Isten a mennyben, és mi a földön nem óhajtunk semmit annyira, mint imát és áldozatot a papságért.”

Ha — Istennek legyen hála — oly sok hívő végzi a „papok szombatja” ájtatosságot és sokan

egyesülnek a papokat segítő műben, így bizonyos értelemben folytatják, amit Krisztus Urunk földi életében tett, mikor „Péterért imádkozott, hogy meg ne fogyatkozzék az ő hite”. (Luk. 22, 32.) mikor éppen az apostolok meghívása előtti éjszakát imában virrasztotta át; mikor búcsúóráján ünnepélyesen kijelentette: „Érettük könyörgök... mennyei Atyám, tartsd meg őket a te nevedben... Érettük szentelem magam, hogy ők is meg legyenek szentelve az igazságban.” (Ján. 15.)

Ők azt teszik, amit Jézus Krisztus mindmáig tesz, mivel Ő „mindörökké él, hogy közbenjárjon” (Zsid. 7, 25.) elsősorban oltárának szolgálóiért. A „papok szombatja” nagy apostolsága és a „papságot segítő mű” Isten előtt per Christum Dominum nostrum — vagyis Jézus Krisztus által

nyer értéket és jelentőséget, amennyiben egyesülünk az ő szerető, imádkozó és áldozatos szent Szívével.

A nők „papsága“

Sok asszony- és leányszív eszményi odaadása nem elégül ki teljesen a család vagy hivatás szűk keretében. Mennyi áldozatosság és nemeslelkűség keres éppen a női világban néha öntudatlanul is kielégülést, munkakört!

Sok asszony és leány — gyakran épp a legjobbak — tekint titkos, szent irigységgel azokra, akiknek Isten kegyelme és kiválasztása révén oly feladat jutott, amelynél nagyobbat saját szívük a legmerészebb vágyakozás óráiban sem tudott volna kigondolni. Szinte irigyelni szeretnék azokat, akik mint papok, Isten szavát,

Isten szent lelkét, Isten kegyelmét oszthatják.

Nem maga az isteni Mester panaszkodott-e, hogy az aratni való sok, de a munkás kevés? Nem kell-e minden szívben felátadnia a váagnak, hogy az Úr szőlőjében dolgozhassék e földön, mely át van itatva az ő szentséges, értékes vérével? De Isten maga adta meg a választ oly sok asszonyi szív csendes kérésére és vágyára, egy nagy léleknek a „kis” Szent Terézkének, akinek hasonló vágya volt. Lelki megvilágításban írta ezeket: „Nem az a hivatásunk, hogy a család- atya földjére menjünk aratni. Jézus nem azt mondja: „Szegez- zétek szemeteket a földre és gyűjtsétek össze a föld termé- nyeit.” A mi hivatásunk sokkal fenségesebb. A mi Urunk szavai így hangzanak: „Emeljétek fel szemeteket és nézzetek! Lássátok

a sok üres helyet a mennyben! Rajtatok áll, hogy ezek megteljenek. Ti az vagytok számomra, ami egykor Mózes volt, midőn a hegyen imádkozott! Kérjetelek tőlem munkásokat és küldök nektek. Csak egy kis imát várok tőletek, csak egy fohászt ajkatokról.”

Nem mutatott-e ezzel a Kisdéd Jézusról nevezett Szent Teréz „a nők apostolságá”-nak védőszentje oly utat, mely egy élet számára nagy és szent célt és egy hivatás ürességének tartalmát adhat? Hogy ez a feladat méltó egy anyai és szűzi lélek szeretetére, azt ismét Szent Teréz fejezte ki gyermeki nyíltsággal e szavakban: „Az ima apostolsága bizonyos értelemben nem áll-e magasabban, mint a szó, a prédikáció apostolsága? A mi feladatunk gondoskodni az evangélium munkásairól, kik a lelkek ezreit

mentik majd meg s ezeknek így mi vagyunk lelkileg az anyjuk. Miért kellene hát irigyelnünk a papokat? Mily szép és fenséges a mi hivatásunk! A mi feladatunk a föld savát megtartani. Imáinkat és áldozatainkat az Úr apostolaiért ajánljuk fel; igen, nekünk kell az apostolok apostolaivá lenni, mialatt ők szóval és prédikációval megnyerik a testvérek lelkét az Évangélium tanainak.” Felismered-e ebben azt a feladatot, mely Megváltód iránti nagylelkű szeretetedhez szól? Nemde „királyi papságot” (I. Péter 2, 9.) látsz itt, melyre te is hivatott vagy?!

Hivatásod

Azt gondolod talán, hogy a papság céljaival való együttműködés csak a szerzetesek feladata, te nem vagy rá hivatott? Nem,

mert a szent keresztség által neked is részed lett Krisztus életében. Ha pedig részed van az ő titokzatos, bennünk tovább folytatódó életében, akkor részt kell venned érdekeiben és feladataiban is. A szent keresztségben élő tagjai lettünk Krisztus misztikus testének. Épp ezért nem lehetnek közömbösek számunkra ennek a testnek és közösségnek más tagjai, legfőképp azok nem, akiknek különleges jelentőségük és feladatuk van, az egész test léte és java számára.

„A tagok gondoskodjanak egymásról.” (I. Kor. 12, 25.) A szent keresztségben lelkünkbe nyomódott a kitörülhetetlen jel, a pecsét, az Istenember képmása, mely által mi Krisztushoz, a legfőbb főpaphoz örökre hasonlóvá lettünk; mert ezt akarja jelezni a keresztség szentségi jellege. De

a létezés hasonlóságából következnie kell a cselekvés és a tett hasonlóságának. Ami a keresztségben mint isteni ajándék és ezzel együtt mint feladat és hivatás lett a lelkünkbe helyezve, az a bérálás szentségében lovaggá ütésünk által meg lett erősítve, ki lett egészítve és megpecsételve, miáltal Krisztushoz, mint főpaphoz való hasonlóságunk tovább fejlődött. A bérálás az általános papságra való felszentelés, apostolságra való felavatás. A keresztség által Isten gyermekei, a bérálás által az Úr apostolai lettünk. A keresztség által épületkövekként lettünk beillesztve Isten országába, a bérálás óta mint Isten építőmesterei arra vagyunk hivatva, hogy másokat is beépítsünk Isten országába.” (Faulhaber bíborosnak 1928 febr. 12-én mondott szentbeszédéből.)

Ez a Krisztussal való összeköttetés és az ő misztikus testébe való beolvadás még bensőségesebbé válik az eucharisztikus egyesülésben. Az ő élete és szeretete, kívánsága és akarata legyen mindinkább a mi életünk, akarásunk és óhajunk. „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem marad és én őbenne. Ahogy engem küldött az Atya és én az Atya által élek, úgy az, aki engem eszik, élni fog én általam.” (Ján. 6, 56.) „Mint élő kövek épüljete fel rajta lelki házzá (templommá), szent papsággá, lelki áldozatok bemutatására, melyek kedvesek Istennek, Jézus Krisztus által.” (I. Péter 2, 5.)

Ez a mi hivatásunk és a női világ számára éppen ez a Katolikus Akciónak egy része, melyre XI. Pius felhívott. Bertram bíborshoz intézett írásában (1928

nov. 13-án) a Szentatya rámutatott arra, hogy itt olyan dologról van szó, amely „már az apostolok idejében sem volt ismeretlen. Hiszen Szent Pál említi a filippiekhez intézett levelében (4, 3) az ő „munkatársait” és óhajtja, hogy segítséget nyujtsanak azoknak az asszonyoknak, kik vele az Evangéliumban dolgoztak.”

Egyetlen apostoli mű, egyetlen lelki papság sincs tehát annyira Krisztus és az Egyház szelleme szerint, egy sem szükségesebb és nélkülözhetetlenebb, és egy sem gyümölcsözőbb, önzetlenebb, lényesebb, mint ez: a papság szolgálatában „az apostolok apostolává” lenni.

Találóan mondja dr. Bares Miklós berlini püspök a papok szombatjának ajánlásában: „Egy szentéletű pap az ég legnagyobb ajándéka a földnek, épúgy a hívők imája és áldozata, szent pa-

pokért való küzdelme, a föld leg-
szebb ajándéka az égnek.”

Nélkülözhetetlen szolgálat

A papságért végzett ima- és áldozatszolgálat époly szükséges, mint amily szükséges és elengedhetetlen a pap személyes megszentelődéséhez a kegyelem. Isten kegyelme azonban nem érdemelhető ki természetes fáradozással és nem helyettesíthető tehetséggel, „de a kegyelem hajlik az imára és áldozatra.”

„Nélkülem semmit se tehetek!” az Úrnak e szavai melyeket apostolaihoz intézett, ma is szólnak papjaihoz. Szent Pállal kell, hogy vallják mindnyájan: Önmagunktól, saját erőnkől egyetlen gondolatra sem vagyunk képesek; képességünk, illetőleg „a mi elégséges voltunk az Istentől van.” (II. Kor. 3, 4.)

„Én ültettem, Apolló öntözött, de Isten adta a növekedést. Tehát sem nem azon múlik aki ültet, sem azon, aki öntöz, hanem csak Isten az, aki a növekedést adja.” (I. Kor. 3, 6.)

„Mert Isten az, aki bennetek egyaránt műveli az akarást és a véghezvitelt a jóakarat szerint.” (Fil. 2, 13.)

„És senki sem mondhatja: Úr Jézus! hanem csak a Szentlélek által.” (I. Kor. 12, 3.)

Ezért Szent Pál kérése minden papnak buzgó kérelme: „Testvérek, imádkozzatok érettünk!” (I. Tess. 5, 25.)

Hogy milyen szükséges az Isten országában ez a szolgálat, arra megtanít — néha fájdalmasan, néha boldogítón, — a történelem és a tapasztalat. Hogy mire képes egy pap, ki a kegyelem által teljesen egyesült Istennel, azt megmutatja — nem be-

szélve a korábbiakról — a szent arsi plébános, vagy Hofbauer Szent Kelemen példája kik áldásává lettek egy egész országnak. Bizonyára igénybe vehet Isten méltatlan eszközt is, de nem használja-e szívesebben és gyakrabban azokat, akik szeretetben és kegyelemben közelebb állnak hozzá?

Voltak szent papok, akik rejtve maradtak egy kis körben de létünk láthatatlanul és észrevétlenül is az áldás és kegyelem forrása volt sokak számára; mert aki Krisztusban marad és Krisztus őbenne, az sok gyümölcsöt hoz, így ígérte az Úr saját szavaival apostolainak.

Minél inkább megmaradnak a papok életszentségük által, Krisztusban és minél inkább bennük él Krisztus, annál több gyümölcsöt teremnek. Az életszentség azonban csak csekély részben az

ember műve, legnagyobb részt a kegyelem műve és ezért a kegyelemért imádkozni kell és áldozatot hozni. „Minél jobban Hostia (áldozat) leszel *te*, annál inkább lesznek *ők* papok.”

Igy olvashatjuk ezt két kegyelemmel elárasztott lélek feljegyzéseiben. (Jézusról nevezett Terézia nővér, meghalt 1871-ben a poitiersi kármelben és Daniel Simone, meghalt Párisban 1910-ben.)

Margit Lujza anyja a „Szent Szív Bethániája” alapítója írja egy alkalommal ezt a merész mondást: „Jézus egy alkalommal így szólt hozzám: „Az én papom az én második énem; szeretem őt, de szentnek kell lennie. 1900 évvel ezelőtt tizenkét férfi megváltoztatta a világot; de ez nem csupán tizenkét férfi volt, hanem tizenkét pap; ma is meg tudná tizenkét pap változtatni a vilá-

got.” De csak akkor, ha mint szentek, egészen engedelmes eszközei az Isten világmegváltói szeretetének. Ez pedig abban az esetben lehetséges, ha az imának és áldozatnak sok Hostiája emészti fel magát Jézus Krisztusnak, a világ megváltójának papsága szolgálatában.

Jelentőséges szolgálat

E szolgálat fontossága kitűnik abból, hogy milyen jelentőséges a papság létezése az Isten országa számára a földön. Krisztus az apostolokra és azok utódaira alapította Egyházát és országának elterjedése nagyrészt papjaitól függ.

Papok nélkül nincsen hit és nincsen ismeret Krisztus szeretetéről, mert „hogyan szólítsák és hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? S hogyan higgye-

nek abban, akit nem hallottak? S hogyan halljanak, ha nincsenek, akik hirdessenek? S hogyan hirdessék, ha csak nem küldetnek?” (Róm. 10—14.) Papok nélkül aranyos tabernákulumaink üresen állának és Isten kincsesházai elzárva lennének.

Milyen sok függ Isten igéjének hirdetésében a pap magatartásától a szentségek kiszolgáltatásánál és személyes életmódjától. Krisztus Egyházát legtöbbször aszerint ítélik meg, milyenek az Egyház képviselői és szolgálói. Mily sokan vannak, akik az Istentől és az Egyháztól való eltávolodásuk okául, vagy kifogásául a papok szavait és viselkedését nevezik meg.

Látjuk, mily fontos a papokért végzett ima, ha meggondoljuk, hogy Európában körülbelül 370.000 pap van és ez mily kevésnek bizonyul a lelkek gondo-

zására. A többi négy világrészben mindössze 70.000 pap található! Ha meggondoljuk, hogy mennyi áldás árad az oltárnak egy jó szolgájából és hogy mennyi botrányt okoz egy méltatlan pap, akkor belátjuk: mily fontos jó és szent papokért imádkozni.

Akkor megértjük az Úr figyelmeztetését az Evangéliumban. „Kérjétek az aratás Urát!” Megértjük, hogy erre a figyelmeztetésre utal az idők folyamán, mikor például Szent Gertrudnak (meghalt 1302-ben) elárulja, hogy semmisen okoz legszentebb Szívének olyan örömet, mint a papjaiért végzett ima vagy mikor szolgálójának, Latasse Máriának (meghalt 1847-ben) meghagyta: „Leányom, imádkozzál sokat, ó imádkozzál sokat az én papjaimért! A hívők túlgyorsan megfeledkeznek arról, hogy kötelességük a papokért imádkozni!”

Ezért ajánlotta XI. Pius pápa elsősorban a „Művek Művét”, ahogy ő nevezte, vagyis azt a művet, amely a papi hivatásokért alakult, hogy az isteni kegyelemajándék, a papság, a szent papság kivirágozzék, mert a népek megjavulnak, ha elegendő papjuk és pedig jó papjuk lesz.

Az imaapostolság imaszándékát az 1923. évre „Kérjük Istent, hogy szenteket adjon nekünk” a Szentatya így javította át sajátkezűleg írva: „Kérjük Istent, hogy *szent papokat* adjon nekünk; mert ha ez megvan, a többi mind ebből következik, de ha ez hiányzik, semmi más nem segít.”

Ebben az értelemben írta XI. Pius Bisleti bíborosnak: „Isten minden időben elegendő papi hivatást támaszt, mert a papság elengedhetetlen az Egyház fennállásához. Csak arról van szó,

hogy az ima természetfölötti eszközét és az emberi segítség természetes eszközeit szorgalmasan használjuk fel jó papok kiképzésére.”

Éppen ezt a célt tűzte ki a papságot segítő mű.

Nemde szent kötelesség ez is?

Szent kötelesség

A papságnak és elsősorban Jézusnak, az isteni főpapnak tartozunk azzal, hogy a papokért imádkozzunk, és áldozatot hozunk.

A legtöbb gyűlölet és rágalom a papot éri, pedig a legnagyobb felelősség a papot terheli.

Kinek van még olyan emberfölötti és természetfölötti magasztos hivatása, mint a papnak?

Kinek tartozunk több hálával, mint a papnak?

Épp azért a felebaráti szeretet, a nemeslelkűség és a hála indításának ama szent kötelességünk teljesítésére, hogy imádkozzunk és áldozatot hozunk a papokért.

Minél inkább átkozza és rágalmazza a hitetlenség az Úr felkentjét, annál inkább kell a hívőknek imával és áldozattal ki-
esdeni számára Isten erejét és áldását. Minél inkább szítja az istentelenség az oltár szolgálói iránti gyűlöletet már a gyermekekben is, annál inkább kell a nőknek és anyáknak felkelteni az élő hit szellemében gyermekeik szívében a tiszteletet Krisztus küldötte, a pap iránt.

Mint tagjai egy nagy közösségnek, a titokzatosan tovább élő és továbbműködő Krisztusban mindnyájan felelősek vagyunk egymásért; éppen azért ennek a testnek egyetlen tagja sem lehet közömbös előttünk, — hisz mi is

e testhez tartozunk, — legkevésbé azok nem, akik Krisztus misztikus testének az Egyháznak különösen fontos tagjai, akiknek különlegesen fontos feladatuk van, s ezek: a papok. „Ha tehát az egyik tag szenved valamit, együtt szenved vele valamennyi tag.” (I. Kor. 12, 26.)

Minél nagyobb az egyik tag felelőssége, annál inkább segítenek a többi tagok ennek viselésében.

Melyik igazi pap nem érezte vajjon a felelősség terhes súlyát, tudva azt, hogy az ő kezébe vannak letéve bizonyos értelemben az Isten országának érdekei e földön, valamint Jézusnak, az isteni főpapnak becsülete és a halhatatlan, Krisztus vérével megváltott lelkek örök üdve. Ő a bűnös ember van hivatva másokat a szentségre vezérelni, szavával Isten szavát kell hirdetnie, Jézus

nevében kell szólnia és a szent titkokat kiszolgáltatnia!

„Én téged feloldozlak bűneid-től” — mondja a pap — és Jézus Krisztus vére ugyanabban a pillanatban máris tisztára mosta a lelket.

„Ez az én testem, — véremnek kelyhe” — mondja a pap és ez Krisztus teste és vére.

Isten kegyelme által a pap annyira egy Krisztussal, hogy ő maga „második Krisztus”, éppen azért gondolkozása és magatartása szerint is második Krisztussá és Krisztussal teljesen eggyé kell válnia, amennyire ez emberileg lehetséges.

Jézus Krisztus mint egy személyben Isten és Ember, a papból is mintegy a saját személyének új emberségét akarta létrehozni, hogy az embereknek, irántuk érzett szeretetből, a papban saját látható, emberi és maradan-

dó képmását hagyja. Krisztus, — aki halottaiból feltámadott és a mennybe felment, bizonyos formában — a papban akart tovább élni a földön és általa, külsőleg és láthatólag az eljövendő századokkal összeköttetésben lenni. A papság intézménye Jézus Szívéből fakadt, mely ég a vágytól, hogy mindenkor az emberek között legyen, hogy őket „tanítsa, vigasztalja és megszentelje.”

A papnak isteni titkok kiosztójává, Krisztus kegyelmeinek közvetítőjévé, Krisztus képmásává, Krisztus élő kinyilatkoztatásává kell lennie. Ha egy pap nem érezné ennek a felelősségnek a súlyát, ez még nagyobb ok lenne arra, hogy imádkozzunk érte s így tudatára ébresszük felelősségének, még mielőtt késő lenne, úgy a saját, mint a reábízott lelkek szempontjából.

A papságnak ezt a méltóságát

és egyben terhét felülmúlhatatlanul tárja fel Aranyszájú Szent János a papságról szóló értekezésében. Többek közt ezeket mondja: Bár a papság a földön működik, de mennyei ranggal bír. És joggal mert nem ember vagy angyal, sem arkangyal vagy más teremtett hatalom alapította és hatalmazta fel a földi testben élő embereket arra, hogy angyali szolgálatot végezzenek. Azért a pappá szenteltnek oly tisztának kell lennie, mintha az égben, az angyalok karában állana... Képzeld magad elé Illést! Nagy néptömeg veszi körül, az áldozat a kőoltáron fekszik, a körülötte állók nyugodtan és mély csendben várakoznak, csupán a próféta imádkozik. Ekkor hirtelen tüzes láng száll le az égből a szent áldozatra.. Ez csoda volt és általános meglepődést okozott. Most fordulj ahhoz az áldozathoz, ami

napjainkban megy végbe és nem csupán csodálatos dolgot fogsz látni, de valamit, ami minden csodát felülmul, mert itt áll a pap, ki nem tüzet, de magát a Szentlelket esdi le... Mily tisztaságot és mily lelkiismeretességet kell tehát követelnünk a paptól! Gondold meg, mennyivel tisztábbnak és szentebbnek kell lennie az ő lelkének, mint másokénak!

„Aki egy városért, sőt az egész földkerekségért közbenjáróként lép föl és Istent kéri, hogy a bűnösöknek kegyelmezzen... milyen személyiségnek kell annak lennie?... Mintha az egész föld az ő gondjaira volna bízva s mintha ő lenne mindenki atyja, úgy lép a pap Isten elé.”

„Azért a pap lelkének tisztábbnak kell lennie, mint a nap-sugárnak, hogy elmondhassa: Élek én, de már nem én, ha-

nem Krisztus él bennem!... Itt nem egy hadvezér feladatairól vagy egy birodalom kormányzásáról van szó, hanem olyan hívásról, mely az angyalok tisztaságát igényli...”

„Hogyan fogjuk elviselni azt, ami a túlvilágon vár, ha minden egyesért, aki reánk van bízva, felelnünk kell? Ez a nagy felelősség még súlyosabbá válik azok miatt a veszélyek miatt, melyeknek a pap ki van téve. Az örök ellenség elsősorban a papot akarja elbuktatni, mert ettől igen sok függ. A méltóság és tisztelet, mely a papot a felszentelés révén megilleti, azt a veszélyt rejti magában, hogy gőgössé teszi és személyes tévelygéseinek palástolójává lesz. A papot hivatása gyakran arra kényszeríti, hogy sok szennyes dologgal foglalkozzék. Mily nehéz akkor teljesen érintetlennek maradnia! Így megért-

hetjük a kérést, melyet a pap az oltár lépcsőin naponta elmond, valamint az egyházi imában (a Confiteorban), hogy mi „érette imádkozzunk, a mi Urunknál Istenünknel.”

A hála kötelez minket, hogy ezt az imát hűségesen elmondjuk. Ha hálatartozásunk annál nagyobb, minél értékesebb az adomány, amelyet kaptunk, akkor igen nagy köszönettel tartozunk a papnak, aki nem mulandó javakat, — de Isten szavát, Isten kegyelmét, sőt magát Krisztust adja nekünk! Hogyan róhatnánk le ezt a köszönetet jobban, mint hogy imával és áldozattal segítünk neki, hogy fenséges hivatására a lehető legméltóbb legyen és felelősséges munkájának a legjobban megfelelhessen.

Ezt kell tennünk minden előtt magáért az Üdvözítőért. Jézus Krisztus nem csupán országának

érdekeit, hanem az Eucharisztia fátyla alá rejtve saját személyét és bizonyos értelemben saját becsületét is a papok kezébe tette. Aki szereti az Üdvözítőt — márpedig „aki nem szereti a mi Urunkat, átkozott legyen.” (I. Kor. 16, 22.) — tehát aki szereti az Üdvözítőt, az imában és áldozatban minden tőle telhetőt megtesz, hogy kezei, melyek a legszentebbet hordozzák, tiszták legyenek; hogy ajkai, melyek Jézust a földre hívják, méltók legyenek; hogy az a szív, melynek másokban istenszeretetet kell ébresztetni, őszinte szeretettel legyen telve; hogy az az élet, melyet az Isten fia a saját hatalmával és küldetésével ruházott fel, a lelkek iránti szeretetben és buzgalomban emésztődjék föl.

Semmi sem felel meg jobban Jézus Szíve vágyának és tetszésének, mint ez a szakadatlan kö-

nyörgés. Amidőn az Úr az ismert kinyilatkoztatásokban panaszkodik, hogy szeretetének túláradását sokan csak hálátlansággal viszo-
nozzák és amikor rámutat, hogy ez a hálátlanság fájdalmasabb neki, mint mindaz, amit keserves kínszenvedésében elviselt, szószerint így folytatja: „Legjobban az fáj nekem, hogy éppen a nekem szentelt lelkek — és első-sorban nem a papok ezek? — oly hálátlanok irántam. Mások megelégszenek azzal, hogy testemet ütik, de ezek keresztüldöfik szívemet, mely sohasem szűnik meg őket szeretni.” Ha mi, imáink és áldozataink által, megkímélhetjük az isteni Főpap szívét attól a fájdalomtól, amelyet a pap bűne okoz neki, már ez a tudat is gazdag jutalom és öröm lehet számunkra.

„Ó Jézus, szent Szíved papjaidnál keres vigaszt. Náluk akarod

megtalálni mindazt, amit a világ tőled megtagad: hűséget, odaadást, bizalmat, szeretetet. Általuk akarod megtenni mindazt, amit isteni szereteted az emberiség üdvére megtenni elhatározott. Az ő szavuk által akarod a világot magadhoz hívni; az ő karjuk által akarod az embereket átölelve szívedre vonni; az ő munkájuk és verítékük által akarod a földet megtermékenyíteni; az ő szeretetük izzó tűzével akarod a világot újra meleggé tenni. Reájuk számítasz a Gonosz elleni küzdelemben, általuk akarod megnyerni a győzelem dicsőségét! Ó Jézus, irgalmas Szeretet, menyire szereted papjaidat!" „Erősítsd meg őket az igazságban és jószágban, hogy soha útaidat cserben ne hagyják. Oly erősen egyesítsd őket magaddal, hogy csak a te gondolataidat gondolják és a te bölcseségedet tanítsák! Egye-

sítsd őket oly szorosan egymással, hogy ezáltal erőssé legyenek a tévely szellemével szemben és legyőzhetetlenek a bűn támadásai ellen. Töltsd el szellemüket a te világosságoddal és szívüket a te tiszta szeretetteddel, hogy ők is fényt hozzanak a lelkeknek, akiket reájuk bízál!” „Mennyei Atyám, add, hogy Jézus Krisztus papjai a te mindenható kegyelmeddel, isteni példaképükhöz legyenek hasonlók, hogy reájuk tekintvén ezt mondhasd nekünk: „Ime az én szeretett fiaim, akikben nekem kedvem telik, őket hallgassátok. Amen!”

Szép apostolság

A papság támogatása igazán szép apostolság, mert a pap munkáját gyümölcsözővé teszi és „kiegészíti, ami Krisztus szenvedéséből még hiányzik.” (Kol. 1, 24.) Ez az

apostolság annál szebb, minél rejtettebb és önzetlenebb. Annál nagyobb, gyümölcsözőbb, átfozóbb és áldásosabb, minél drágább az Úr Jézus szívének.

Olyan, mint egy virág, mely csendben, csak Isten szeme előtt és Isten örömére virágzik, amelynek finom illata nem vész el az emberek beszéde közt vagy hiú öndícséretben és öntetszelgésben.

Nemes, nagylelkű, önzetlen, és arra indít minket, hogy kis és nagy gondjainkban elfeledjük magunkat Jézusért és az ő isteni főpapi Szívének kívánságaiért és érdekeiért.

Ez az apostolság oly nagy, mint a világ, amelyben Jézus papjai és misszionáriusai dolgoznak és amelyben Jézus érdekei forognak kockán. Ez az apostolság nem csupán az imádság óráira szorítkozik, hanem átalakítja a mindennapok ezernyi fáradságát, kel-

lemetlenségét a lelkek iránti szeretet áldozati gyöngyeivé; azokért a lelkekért, akikért az Úr, papjainak keze által, még most is napnap után feláldozza magát.

Lelki anyaságot alapít, mely gazdagon megáldott és mindenki által elérhető. Ez anyaság által résztveszünk mindabban, amit a pap a nyert kegyelem által tehet, amit esetleg nem tehetett volna ezek nélkül az imák és jócselekedetek nélkül, amelyek egyedül vonhatják le a meg nem érdemelt kegyelmet a pap szavaira és tetteire.

Emellett könnyű ez az apostolság, mert mindenütt és minden időben gyakorolhatjuk. Már egy ájtatosan elmondott Miatyánkban felvetődik a gondolat, hogy szenteltessék meg Isten neve és jöjjön el Isten országa elsősorban azon az úton, amelyet Isten gondviselése akart: a papok által, akik

a szentséges Istennek vannak áldozva, mint az ő országának szolgálói. Minden előtt utalunk arra a két alkalomra, mely ennek az apostolságnak a gyakorlására szolgálhat:

Ha látnunk és hallanunk kell, hogy a papságot rágalmazták, vagy akkor, ha a papságnál az emberi természet gyarlósága kiütöközik és fájdalmasan észrevehető, akkor imádkozzunk értük!

Ha tanácsért fordulunk a paphoz, mint Isten megbízottjához, akkor előbb imádkozzunk, megvilágosításáért. Ha a pap naponta, főleg a szentmisében a mi imáinkat kéri, teljesítsük ezt a kérését! Imádkozzunk, mint ahogy ő a néphez fordulva mondja: az ő és a mi áldozatunk legyen kedves az Isten előtt! Fejezzük ki ájtatos kérésünket: Isten „legyen az ő lelkével” ahogy azt a pap oly sokszor imádkozza, kezeit ki-

terjesztve, hogy Isten legyen ve-
lünk! Dominus vobiscum — et
cum spiritu tuo! Az oratiók és az
evangélium előtt azért imádkoz-
zunk, hogy Isten legyen vele és
hogy kéréseinket jól közvetítse és
Isten szavát helyesen hirdesse; a
felajánlás előtt: hogy Isten le-
gyen vele és igazi áldozati érzel-
mekkel végezze a szent és fensé-
ges titok kiszolgáltatását, a praefá-
ciónál: hogy a mi nevünkben is
tudjon jól hálát adni Istennek; a
szentáldozás után: hogy Isten ma-
radjon vele és benne és a papból
saját képmását és apostolát al-
kossa meg!

Ez áldott apostolság lesz, már
csak azért is, mert Isten imáinkat
és kéréseinket, köszönetünket,
bűnbánatunkat és engesztelésün-
ket szívesebben fogadja, ha méltó
kezek ajánlják azt fel neki; min-
den előtt pedig ezzel az apostol-
sággal megnyerjük az örök főpap

szívét! Hiszen, ha megígérte, hogy egyetlen korty vizet sem hagy jutalmazatlanul, habár az ő legkisebb testvérei egyikének nyujtjuk, mennyivel inkább meg kell jutalmaznia, amit mi az ő különös kedveltjeinek teszünk, azoknak, akiket annyira szeret, hogy szinte isteni hatalmat ad kezükbe, mikor szavukra leszáll az égből és őket a saját szentségének és szent testének őrizőjévé teszi.

Igazak tehát e szavak: „Bárhová nézel is, nem találsz magasztosabb célt, melyben közreműködhetnél, mint méltó papok nevelését elősegíteni.” (De Paul Szent Vince.) „Egy papot tanítatni jobb, mint templomot építtetni, mert e templomok papok nélkül semmit sem használnak nekünk, de igenis a papok templom nélkül is használhatnak.” (Kaspar Jákob plébános.) „Egy

pap neveléséhez hozzájárulni anynyi, mint ezer lélek javán közreműködni.” (Segur.)

Anyai szolgálat

A papság szolgálatának szent és nélkülözhetetlen feladata a nőben a legjobbat és legértékesebbet veszi igénybe: az anyaságot és az áldozatosságot; akár igazi anyasággal van egybekötve, akár csupán lelki anyaságban áldozza fel magát másokért.

A példák többet mondanak, mint a szavak.

A mult század második felében Angolországban 30 éven át naponta lehetett látni egy jámbor asszonyt, egy édesanyát a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt imádkozni. Mi volt az ő nagy kérése? Ki akarta esdekelní gyermekeinek a papi és szerzetesi hivatás nagy kegyelmét. Nem hiá-

ba imádkozott. Öt leánya lépett szerzetbe és nyolc fia közül hat lett pappá, ezek közül három püspök s egy bíboros: Vaughan Herbert Westminster érseke.

Mikor Waldburg-Wolfegg-Waldsee Frigyes örgróf elhatározta, hogy a Jézustársaságnak tagja lesz, édesanyja, Zsófia hercegnő ezt írta naplójába: „Egy ilyen válás fájdalma mélyreható, de túláradóan öröm is, hogy legjobban szeretett gyermekemet a jó Istennek ajándékozhatom — és hála Isten iránt, hogy őt magának választotta és egykor majd nagy jutalma lesz.”

Egy Felsősziléziában eltemetett, messze földet bejárt missziós atyának a hagyatékában találtak egy hervadt mirtuszkoszorút és mellette a meghalt pap kezeírásával feljegyzett következő szavakat: „Ez az édesanyám menyasszonyi koszorúja. Mindig ma-

gammal vittem, az idegen országokba, tengereken és földrészeiken át utazva, megemlékezésül azokra a szent percekre. mikor anyám az oltár előtt nemcsak hűséget, hanem becsületességet is fogadott. Megtartotta esküjét. Volt bátorsága, hogy a kilencedik gyermek után még engem is vállaljon. Isten után neki köszönhetem az életemet és papi hivatásomat. Ha ő nem akart volna engem, nem lennék pap és misszionárius és nem hirdethettem volna kilenc nyelven az igét és nem dolgozhattam volna annyit a halhatatlan lelkekért!”

„Én is akarok egy papot neveltetni” — mondta egy idős háztartási alkalmazott. Bár elegendő pénzt gyűjtött arra, hogy élete végét nyugalomban tölthesse, mégis szolgálatban maradt, hogy egy papi pályára vágyó szegény gyermeknek a tanulmányaihoz

szükséges anyagi eszközöket megszerezhesse.

Van-e valami magasztosabb, mint az ilyen szent lelkiannyaság?

Mária, az égi pártfogó

Vajjon gyakorolta-e bárki is jobban ezt a nagy „Apostolok apostolságát”, mint Mária, az Apostolok Királynője, akinek IX. Pius az egyházatyák alapján a „Virgo Sacerdos” vagyis a „szűz papnő” címet adta? Mint minden asszonytól, tőle is meg volt tagadva a papságnak külsőleg is megnyilvánuló apostolsága, de ő, papi szellemenben véve rejtett, mélyreható apostolságot gyakorolt. Az apostolok szétszéledtek városokba, falvakba és országokba, prédikáltak és kereszteltek, de a kegyelem, mely szavuknak utat nyitott hallgatóik szívében, a fájdalom és

kegyelmek Anyjának kezén ment át, aki csendben imádkozva és magát feláldozva, szeretetével kíséerte az apostolokat. A Szentlélek eljövetele előtt mindnyájan „együtt várakoztak imában, az asszonyokkal, Máriával, Jézus anyjával és az ő atyafiaival.” (Ap. cs. 1, 14.)

Máriának ma is az a szíve vágya, hogy sok szent papot lásson, akik az ő szent Fia megváltói munkáját tehetségük szerint méltón folytatják, akik az Úrnak a legméltóságosabb Oltáriszentségben ahhoz hasonló szeretetet és figyelmet hoznak, mint amelyet egykor Szűz Mária nyújtott neki a földön. Olyan papokat akar, kik naponta méltó szolgálói az ő isteni Fiának és önzetlen munkásai az Úr szőlőskertjének.

Szűz Mária ezért égi pártfogója a papokat segítő műnek s főünnepé a Szeplőtelen Fogantatás,

akinek kérése sohasem maradt meghallgatatlan.

A szentek egyességében

A papság első segítőit maga az Üdvözítő hívta meg. Az Evangélium írja: „Kíséretében volt a tizenkettő és néhány asszony, kik vagyonukkal szolgáltak nekik.” (Luk. 8, 2.) „Sokan valának ottan asszonyok, kik követték Jézust Galileából, szolgálván neki.” (Mt. 27, 55.)

Az idők folyamán Isten különleges módon irányította a kiválasztott lelkeket a papság lelki szolgálatára: a középkorban Szent Gertrudot, Szienai Szent Katalint; az újkor kezdetén Szent Teréziát és az általa reformált rendet. „Igyekezetek — mondotta lelki leányainak — hogy méltók legyünk Istentől a következő két kegyelmet megnyerni. Először: a

hittudósok közt sok olyan legyen, aki alkalmas arra, hogy hivatását jól betöltse és az Úr megadja a szükséges tehetségeket, illetve kegyelmeket azoknak, akik azt még nem bírják egészen. Mert egy tökéletes ember sokkal többet elérhet, mint sok, de kevésbbé tökéletes együttvéve. Másodszor: hogy Isten a papokat támogassa harcukban, mert, ismétlem, ez a harc rettenetes.” Rendje szellemének megfelelően fogta fel a Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz is küldetését. Mária a papok Királynője után ő a papokat segítő műpártfogója. Gyermekkorában különösnek tünt fel előtte, hogy a papokért is kell imádkozni, de később a tapasztalat jobb belátásra bírta. „Egy hónapon keresztül — mondja római útja után — találkoztam sok szentéletű pappal és láttam, hogy mégis gyenge, törékeny emberek maradtak, bár ma-

gas méltóságuk az angyalok fölé emelte őket. Tehát, ha azt látjuk, hogy a jó és kötelességteljesítő papok is, akiket Jézus a föld savának nevez, rászorulnak az imára, mit kell akkor gondolnunk a lanyhákról?! Nem maga Jézus mondotta-e: „Ha a só megromlik, mivel sóznak akkor?”

„Mily szép a mi hivatásunk! Mireánk vár a feladat, hogy a föld savát megőrizzük. Mi az Úr apostolaiért ajánljuk fel imáinkat és áldozatainkat. Mialatt ők szóval és példával igyekeznek testvéreink lelkét megnyerni az evangéliumnak, mi tegyünk nekik apostoli szolgálatokat. Mily fenséges feladat! De be kell fejeznem, mert érzem, hogy sohasem jutnék a végére!” Ismételten kérte testvéreit: „Imádkozzunk a papokért, áldozzuk értük életünket! A kristálynál is tisztábbnak, áttetszőbbnek kellene lenni lelküknek.

Sajnos, tudom, hogy vannak rossz papok is, mint ahogy volt egy Júdás is. Tudom, vannak az Úrnak szolgálói, akik nem olyanok, mint lenniök kellene. Tehát imádkozunk és szenvedjünk! ...Értsétek meg szívem kiáltását!"

Az isteni Gyermekek ajkára ezt adja (amely valószínű az ő saját óhaja volt): „Szeretném, ha a pap lelke az ég angyalához lenne hasonló; szeretném, ha a pap újjászületne, mielőtt az oltárhoz lép. Hogy ez a csoda megtörténjék, ezért szeretettől izzó lelkeknek kell a tabernakulum közelében éjjel-nappal feláldozni önmagukat.”

Betegségében és fájdalmai közben ez a gondolat tartja fenn: „Tudjátok, mi ad nekem erőt?... Egy misszionáriusért járok; azt gondolom, hogy a messze távolban egyikük talán kimerült apostoli vándorútján és hogy könnyít-

sek fáradságán, felajánlom a magamét a jó Istennek.”

Ilyen módon akart a papok munkájában résztvenni, így akart maga is hittérítő lenni, de nem csupán pár évig, hanem minden időn át és a legtávolabbi óceáni szigetekig. Isten igazolta, hogy ebben nem csalódott.

Szinte feltűnő, mily sok lélek és mily sok egyesület érzi magát ösztönözve Isten kegyelme által, főleg újabban, hogy imádkozzék, engeszteljen, áldozatot hozzon a papságért.

Példaképen röviden megemlítünk egy német szerzetesnőt és egy művet, melyet úgy látszik, napjainkban az isteni Gondviselés a mi korunk katolikus papságáért akart létrehozni.

M. Weiss Fidelis nővér (meghalt 1923-ban Reutbergben Felső-Bajorországban) sokáig azt gondolta, hogy neki nem kell különös-

képen imádkozni a papokért, de mint maga mondja: „Isten felvilágosított, hogy imádkoznom kell, mert a papok Istennek választott eszközei és olyan edények, amelyekből a híveknek a kegyelmet kell meríteniök... Úgy állott lelkem előtt, hogy a pap áldozati ostya, aki az isteni áldozati Baránnal egy, és önmagából kilépve Krisztusba kell öltöznie, hogy Krisztus övele és őáltala működhessék. Imádkoznunk kell, hogy a papok olyanná legyenek, amilyenek lenniök kell, vagyis második Krisztussá.”

1920 februárjában azt kívánta tőle az Úr, hogy naponta egy órán át imával, áldozattal, szenvedéssel esdjen ki a jó Istentől igazi jó papokat, akik bensőségesek és az imádság emberei és megvan a képességük ahhoz, hogy a lelkeket Isten szellemében vezessék és Istenhez közelebb vigyék. „Jézus

megismertette velem, milyen mérhetetlen érték volna a lelkek és egy egész nép számára, ha a papok igazi lelki emberek volnának és a benső imának élnének.”

Ne akarnánk-e népünk javára Jézus papjainak ezt a kegyelmet kiesdekelni?

A Gondviselés műve

1915 május 14-én Felső-Olaszország Vische Canavese nevű helységében meghalt Margit Lujza anyja (Claret de la Touche), a Jézus Szent Szíve Bethániája nevű társulat alapítója, melyben a lelkek különösképen Istennek szentelik magukat a szerzetesi közösségben, hogy imával és áldozattal támogassák a papságot és a „Jézus Szíve barátai papi egyesületet”, amelyet 1920-ban Ivrea püspök alapított. A legutóbbi három pápa áldásával látta el és különö-

sen bátorította az intézményt, melynek tagjai, mint XI. Pius mondotta: „Istennek ajánlják életüket azzal a szándékkal, hogy az oltár szolgálóinak mindazokat a kegyelmeket megnyerjék, melyek őket valóban a föld savává és a világ világosságává teszik.” Ehhez az intézményhez csatlakoznak a „Bethánia hú barátnői”, kik a világban élve szellemileg „a Szent Szív Bethániájával” összeköttetésben vannak és ugyanannak a célnak a szolgálatában dolgoznak.

„Jézus Szívének ez a terve: a pap, telve szeretettel, az isteni lángot átadja azoknak a lelkeknek, akik a befolyása alatt állanak; ezek pedig átmelegítik a környezetükben lévő lelkeket és így lassankint a világot ismét birtokába veszi a végtelen szeretet.”

Az Úr megmutatta nekem a pap méltóságát és ezt fűzte hozzá: „Azt akarom, hogy te ismét

életre keltsd a tiszteletet, amely megilleti a papságot.”

Noha ő maga utalt a saját méltatlanságára és azt kérdezte, vajjon mit tehetne, mert hisz semmi befolyása sincs a világra, az Úr kijelentette, hogy bár az ő végtelen érdemei minden ember számára elegendő kegyelmet adnak, mégis sokan visszaélnék szabadságukkal és Isten kegyelmét visszautasítják.

„Ekkor kiválasztok lelkeket — folytatta az Üdvözítő, — átöltöztetem őket önmagamba, tovább folytatom bennük szenvedéseimet... tiszta csatornákká teszem őket és közreműködésükkel a kegyelem és bocsánat újabb áradatát öntöm a világra... Lelkedből az én végtelen szeretetem csatornáját alkotom meg és az a csatorna ismeretlenül és elrejtve fogja megvalósítani művemet. Te vagy az, aki az én végtelen sze-

retetem túláradását eljuttatod az összes papokhoz és általuk az egész világnak.”

Allandó vágya ez volt: „Bár csak tehetnék valamit az Üdvözítőért és az ő papjaiért, akiket annyira szeret!”

De még alig 45 éves korában meghalt, éppen akkor, amikor úgy látszott, halálával az egész mű is összeomlik! És épp ellenkezően: a kis alpesi falu ma valószínűs lángoló tűzforrás, melyből szeretet árad a papságra és ezen keresztül hovatovább az egész világra. 50 nővér — köztük 4 német — emészti magát az Oltáriszentség előtt „mint élő áldozati láng, hogy a kegyelmek túláradó gazdagságát esdekelje ki a papságért.”

De nemcsak onnan száll ez a könyörgés az éghez: „Adj nekünk szent papokat!” A mérhetetlen szeretet e művének alapí-

tásával lelkileg egyesülve e mű barátai a világon mindenütt igyekeznek lelesdekelní Isten végtelen kegyelmét és jóindulatát a pap-ságra, a szeretet önfeláldozó élelete által.

Ők hisznek a szentírás szavában: „Isten a szeretet!” és megvannak győződve róla, hogy ez a szeretet erősebb, mint a világ minden hitetlensége és hidegsége. De a szeretet magvetői és eszközei a papok legyenek.

Az egyházilag jóváhagyott szabályokban ez áll: „A mű célja a végtelen Szeretet megismerése; szelleme a szeretet, legfőbb gyakorlata a szeretet, eszköze, amellyel a lelkekre hat, a szeretet; minden törekvése erre az egy szóra irányul: vég nélküli szeretet; mert Isten a végtelen szeretet és minden dolognak a kezdete és a vége; Ő minden mindenben és nélküle semmi sincs;

a végtelen szeretet nélkül semmi sem maradhat meg.” A mű kiinduló pontja Jézus szeretete a barátai iránt: „Mondd meg papjaimnak, hogy nekik ajándékozom Szívemet” — olvassuk M. Margit Lujza anya írásaiban.

Ki nem szeretne szintén csatornája lenni az Isten kegyelmének és határtalan szeretetének, hozzásegítve a Szeretetet, hogy kiáradhasson a papságra és rajta keresztül az egész világra?

A papokat segítő mű

A „Papságot segítő mű”-vet 1926-ban Freiburgban alapították, a Szentatya áldása és több püspök pártfogása mellett.

Abban a latin iratban, melyet a bíboros titkárság 1926. április 19-én a freiburgi érseknek küldött, ez áll: „Fölterjesztésed révén a Szentatya kevéssel ezelőtt

örömmel értesült, hogy egyházmegyédben a papi hivatás segítségére jámbor szándékkal, új egyesület létesült. A Szentatya bátorít, hogy ezt az üdvös kezdeményezést támogasd és buzgón imádkozik az égi kegyelmek adományozójához, hogy sok jó és szent munkást küldjön aratásába és gazdagon jutalmazza meg mindazokat, akik bármi módon segítik és előmozdítják a papság ügyét.

Ennek jele és atyai jóindulatának záloga legyen az apostoli áldás, amit Öszentsége Kegyelmeségednek és a jámbor társaság minden tagjának, főleg a nemes alapítónőnek, szeretettel adományoz: Gasparri Péter bíboros.”

A Szentatya kívánságára Freiburgban kezdődött meg a munka. A mű hamar elterjedt; ma 17 püspökségben működik; 50.000-nél több tagja van és a minden-

kori püspök fennhatósága alá tartozik.

1930-ban a Szentatya a még fiatal műnek jóindulata és elismerése jeléül számos búcsút engedélyezett. A papokat segítő mű elsősorban a női világhoz fordul, hogy azoknak a jámbor nőknek a követésére serkentsen, akikről a Szentírás mondja: „Követték az Urat és tanítványait és szolgáltak nekik.”

Az asszonyok vannak arra hivatva, hogy ezt a művet terjeszszék, hordozzák, a szükséges munkákat végezzék. De bárki tagja lehet, hogy imájával és áldozatával belső támogató erőt és segítséget esedezzen a papoknak. A tagok adományaikkal, csekély évi hozzájárulással (pl. évi 1 pengővel) támogassák a teológusokat tanulmányaikban. Örökös tagok, akik egyszersmindenkorra nagyobb összeget ajánlanak fel,

ezek oklevelet kapnak és nevüket megörökítik a mű emlékkönyvében.

A mű körleveleket is bocsát ki, hogy terjessze az eszmét és egyesítse a tagokat.

A körlevelek évente négyszer jelennek meg. Évi 20 pfennigért kaphatók a püspöki központokban.

A mű tagjai kedves kötelességüknek ismerik a kántorböjtök és a „papok szombatja” megtartását. A papok szombatja és a kántorböjtök megtartására kiválóan alkalmasak a liturgikus ájtatosságok. (83. és 22. zsoltár, Magnificat stb.)

A mű Szűz Mária az Apostolok Királynője és a Kisdéd Jézusról nevezett Szent Terézia pártfogása alatt áll. Imával és áldozattal kíván segítségére lenni a papoknak és papjelölteknek. Ezért tagjai elé nemes célt

tűzött: imaapostolság akar lenni, hogy Krisztustól, a főpaptól sok jó és szent papot esdekелjen. Önmegszenteléssel és a családi élet megszentelésével papi hivatásokat akar kelteni, ápolni és megtartani. A keresztény irgalmasság cselekedeteinek legszebbjét akarja gyakorolni azzal, hogy adományaival megkönnyíti a hivatások kiképzését.

Búcsúk: Ószentsége XI. Pius a papokat segítő műnek az 1930. márc. 3-án és 15-én kelt dekrétumokkal a következő búcsúkat engedélyezte:

Teljes búcsúk:

1. A belépés napján, ha szentgyónás és szentáldozás után a pápa szándékára imádkoznak.

2. A halál óráján, ha szentgyónás és szentáldozás után vagy legalább a bánat fölindítása után

Jézus szent nevét szájjal, vagy ha ez lehetetlen, szívében kiejti és segítségül hívja s a halált, mint a bűn büntetését megadás-sal fogadja Isten kezéből.

3. A következő ünnepeken: 1. a mű főünnepén, dec. 8-án, a Szeplőtelen Fogantatás napján, 2. az apostolok ünnepein, 3. a kán-torböjtök egyik napján azzal a föltétellel, hogy a tagok a szent-gyónás és szentáldozás után még egy másik templomot vagy nyilvános kápolnát meglátogatnak és ott a Szentatya szándékára imád-koznak.

Nem teljes búcsúk

100 napi búcsú nyerhető a jámborság és szeretet minden cselekedetéért, amelyet a tagok a mű céljaira ajánlottak fel.

A fent jelzett búcsúkat, kivéve a halál órájára engedélyezett tel-

jes búcsút, a szegény lelkekért is fel lehet ajánlani.

Ezeken a búcsúkon kívül, amelyeket más jámbor társulatok is megkaptak, a papokat segítő mű egy különleges dekrétummal még más kiváltságot is nyert. A tagok ugyanis teljes búcsút nyerhetnek, valahányszor a szentgyónás és szentáldozás után a mű céljaira buzgón imádkoznak.

A papok szombatja

Mivel a papok megszentelődése Jézus Krisztusnak különösen szívügye, azért sokan éppen a Jézus Szíve péntekét ajánlották imával és áldozattal a papokért. Mivel azonban Jézus Szívének érdekeit legjobban édesanyjának, Szűz Máriának Szíve képviseli, ezért közelfekvő a gondolat, hogy ebben a nagy ügyben úgy Jézus, mint mindazok, akik szeretik

Egyházát, Szűz Máriával, a legfőbb Főpap anyjával szorosán egyesüljenek. Valóban úgy látszik, hogy a papok szombatjának gondolatát maga Isten adta és ezt különösen megáldotta. Mit akar az egyházi felsőbbség által oly melegen pártolt papok szombatja?

„Ajándékozd a Jézus Szíve péntekét követő szombaton az egész napot: a szentmisét, szentáldozást, minden imádat, munkádat, örömet, áldozatodat és szenvedéseidet Szűz Mária, az apostolok Királynője és minden kegyelem közvetítője által az Üdvözítőnek, a világ összes papjai és papielöltjei megszenteléséért.”

Ha ezen a szombaton lehetetlen szentmisét hallgatnod és áldoznod, akkor ajánld fel az előző pénteket, vagy a következő vasárnapot.

Aki ösztönözve érzi magát ar-

ra, hogy többet tegyen, az adja minden szombatját a papoknak. Minél inkább vagy te áldozat szombaton, annál inkább lesznek ők vasárnapokon — és mindig — papok!

„Milyen világot átfogó és mégis milyen könnyű apostolság ez, főleg kedves betegeinknek és mindazoknak, akik szenvednek.”

Természetes, hogy a papokat segítő mű tagjai ezt a nagy és boldogító gondolatot a magukévá teszik és a papok szombatját a mű fő és legkedvesebb gyakorlatának tekintik. Mivel a papok szombatja mindazoknak szól, akik megértéssel vannak Jézus nagy szívügye iránt, a papokat segítő mű tagjai lesznek ennek a legbuzgóbb terjesztői és becsületbeli kötelességüknek tartják, hogy a papok szombatját mindeütt terjesszék és egyházközségükben meghonosítsák. Aki tart-

ja a papok szombatját, az máris felfogta a papokat segítő mű szellemét és értelmét. Innen már csak egy kis lépés választja el attól, hogy csatlakozzék a segítő műhöz.

Litánia a papokért

Atya, Fiú és Szentlélek Isten,
kérünk téged, hallgass meg minket!
Jézus, főpapunk, áldozat és tanító
kérünk téged, hallgass meg minket!
Áldd meg a Szentatyát, püspö-
keinket, papjainkat,
kérünk téged, hallgass meg minket!
Add meg nekik kegyelmed ere-
jét,
Szíved szeretetét,
Életed áldozatos szellemét,
kérünk téged, hallgass meg minket!
Tedd őket állhatatossá a hitben,
Szentté élethivatásukban,
Hűségessé a te szolgálatodban,
kérünk téged, hallgass meg minket!

Töltsd el őket az apostolok buz-
galmával,
A vértanúk bátorságával,
A hitvallók szellemével,
kérünk téged, hallgass meg minket!
Add, hogy megtérítsék a bűnő-
söket,
Jó útra vezessék a tévelygőket,
És oktassák a tudatlanokat,
kérünk téged, hallgass meg minket!
Erősítsd meg őket munkáikban a
te örömmel,
Türelemmel a szenvedéseikben,
Kitartással a küzdelmeikben,
kérünk téged, hallgass meg minket!
Tartsd meg őket szeretetben a
kicsinyek iránt,
Buzgóságban az ifjúság nevelése
terén,
Hűségben a haza és a nép iránt,
kérünk téged, hallgass meg minket!
Áldd meg szavukat a szószéken,
Tanításukat az iskolában,
Intelmeiket a gyóntatószékben,
Vigasztalásukat a betegágynál,

kérünk téged, hallgass meg minket!
Órizz meg őket a gonosz lélek
kísértéseitől,
Lelkiismeretlen emberek ármány-
kodásától,
Minden bűnre vívő alkalomtól,
kérünk téged, hallgass meg minket!
Tégy minket velük egygé a hit-
ben,
hogy hűségesek legyünk az is-
tentiszteletben,
szentté az életben,
kérünk téged, hallgass meg minket!
Adj nekünk szent püspököket,
Szent papokat, szent hithirdető-
ket,
kérünk téged, hallgass meg minket!
Isten Báránya, ki elveszed a vi-
lág bűneit stb. (háromszor.)

Könyörögjünk:

Úr Jézus Krisztus, Istennek
Szent Fia, te mondtad: „Az
aratás nagy, de a munkás kevés;

kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő szőlőjébe.”

Ime lásd, mi kérünk téged, sokasítsd meg a szent papok számát, kik nyomdokaidban járva, apostoli buzgalommal dolgoznak a te szőlődben.

Add nekik világosságodat és kegyelmedet, hogy megtéríthessék a hitetleneket és a tévelygőket, hogy megerősítsék a gyengéket és mind jobban terjesszék a te országodat a földön.

Tedd, hogy rendíthetetlen hűséggel álljunk helyettesed mellett, szavaira hallgassunk és jámbor keresztény élettel támogassuk lelkiatyáink munkáját.

Engedd, hogy könyörgésünk kedves legyen előtted és hallgass meg minket! Ki élsz és uralkodol, örökkön örökké! Amen.

Tartalomjegyzék

Az apostolság lelke	—	—	—	7
A nők „papsága“	—	—	—	10
Hivatásod	—	—	—	13
Nélkülözhetetlen szolgálat	—	—	—	18
Jelentőséges szolgálat	—	—	—	22
Szent kötelesség	—	—	—	26
Szép apostolság	—	—	—	38
Anyai szolgálat	—	—	—	44
Mária az égi pártfogó	—	—	—	47
A szentek egyességében	—	—	—	49
A Gondviselés műve	—	—	—	55
A papokat segítő mű	—	—	—	60
A papok szombatja	—	—	—	66
Litánia a papokért	—	—	—	69

Lelkiélet kis könyvei

34. Gerely Jolán
Szűz Mária nyomában

Ára 1 pengő.

35. Megyesi Schwartz Antal
Bevezető az elmélkedő imába
I. rész.

Ára 80 fillér.

36. Gerely Jolán
Életünk a szentmise tükrében

Ára 80 fillér

37. **Istennek szentelt lelkek
példaképe**

Chantal Szent Franciska Szive

Ára 1 pengő.

38. Baumann Ferdinánd S. J.
A papság szolgálatában

Ára 60 fillér.

